

Danmarks problemknuser i Israel: Man skal tro på, at der er en vej.

*Den danske ambassadør i Israel, Thomas Winkler,
blev som ung diplomat formet af den kolde krigs afslutning og troen på,
at verden ville blive bedre.*

Nu fylder han 60 år midt i et af verdens mest destabiliserende brændpunkter.

Birthe Pedersen
Korrespondent

*Thomas Winkler, Danmarks ambassadør i Israel, kan fejre 60 år
den 24. januar på den mest udfordrende post i sin karriere.*

Når Danmarks ambassadør i Israel skal spænde fra midt i en alvorlig krise, bygger han en kampvogn i miniatuurstørrelse, som samlesæt, men med alle væsentlige detaljer.

"Man kan ikke male øjne på en 10 centimeter høj figur og samtidig tænke på verdens gang," analyserer **T**homas Winkler, der også har en svaghed for LEGO Star Wars (Stjernekrigen) og krigsspil baseret på historiske slag.

"Jeg ved faktisk ikke, hvor det kommer fra. Jeg har aldrig været soldat, og der er ingen militærpersoner i familien. Men jeg er meget optaget af militærhistorie og militærteknik. Og jeg har bygget krigsmodeller, fra jeg var 10 år," fortæller Thomas Winkler.

Næsten lige så længe har han vidst, at det ikke var hæren, men diplomatiet, som interessen for internationale konflikter skulle føre til. Hans far var læge, hans mor socialrådgiver, men en af familiens venner var ansat i udenrigstjenesten, og det var hans beretninger i stuen hjemme i Fuglebakkevarteret på Frederiksberg, der vakte udlængslen i den unge Thomas.

"Der har aldrig været andet. Det var bare det, jeg ville," fortæller Thomas Winkler.

Onsdag fylder han 60 år midt i en af de mest destabiliserende igangværende krige i verden mellem Israel og Hamas i Gaza. En krig, som dagligt balancerer på kanten af en større, regional konflikt.

I verdenshistoriens centrum

Det er ikke første gang, han havner lige dér, hvor verdenshistorien folder sig ud, og fremtiden formes.

Han har været udsendt til Rusland og Ukraine, og han kan det russiske magtspil på fingrene efter at have været dansk ambassadør for Arktis, hvor klimakrisen også er en væsentlig brik. Rusland var ellers alt andet end drømmeposten i 1990, da han blev sendt ud som ung ambassadesekretær.

"Den kolde krig var slut, og alle ville til USA og Washington. Det stod jeg ikke godt nok til at kunne, og så tog jeg Moskva. Og professionelt viste det sig at være det rigtige. Mine kolleger i USA kom til at sidde i Washington og skrive om det, som jeg jo sad lige midt i."

"Pludselig var der statskup mod daværende præsident Boris Jeltsin med kampvogne i gaderne. Men jeg oplevede også de baltiske lande blive medlem af den europæiske sikkerhedsorganisation, OSCE, som selvstændige stater. Og jeg var i Kyiv, da Ukraine blev selvstændigt."

"Det var helt vildt, og også en kæmpeoplevelse personligt. Jeg mødte min første hustru i Moskva på ambassaden, og min anden hustru var udsendt i Krasnojarsk i Sibirien, hvor jeg mødte hende, så det er et land, der betyder meget for mig," fortæller Thomas Winkler.

Han nåede lige at blive udnævnt til ambassadør i Moskva i 2013, inden de russiske kampvogne rullede ind i Ukraine, og Rusland annekterede Krim. En meget voldsom og brutal oplevelse, siger han.

"Som mange i Moskva kom jeg til at holde fantastisk meget af landet. Jeg har stadig menneskene og det fænomenale land i mig. Og det smerter mig, at der er mennesker, jeg kender, som jeg måske aldrig får at se igen."

Telefonen "flippede ud"

Han var også netop blevet udnævnt til Danmarks ambassadør i Tel Aviv i september sidste år, da "mobiltelefonen pludselig begyndte at flippe fuldstændig ud," som han siger.

Det var den 7. oktober, og telefonen annoncerede Hamas' angreb på Israel. Thomas Winkler, som af tjenstlige årsager befandt sig i København, måtte vente tre dage, før det lykkedes at få et fly tilbage til Tel Aviv. Og til en menneskelig krise, han sjældent har stået i før.

"Jeg har medarbejdere, som har børn i den israelske hær, og flere af de danskere, vi evakuerede, havde dobbelt statsborgerskab og stod i dilemmaet om at lade familiemedlemmer tilbage i en usikker situation. Jeg har siden måttet se videoer af angrebet med billeder, jeg ikke troede, jeg nogensinde skulle se. Det slider også," siger Thomas Winkler.

"Det, jobbet virkelig handler om, er at kunne agere med alle, uanset hvilken kulturel baggrund og historie, de har. Og uanset om man kan lide dem eller ej. Man skal kunne forstå, hvor mennesker kommer fra og interagere med dem. Det er det, jeg kan. Jeg er god til mennesker," siger Thomas Winkler.

Påstanden virker usædvanligt overbevisende, som han sidder der i afslappede skjorteærmer og med et vennelsomt smil. Og man tager hans ambassadørkollega i Tokyo, Peter Taksø-Jensen, på ordet, når han beskriver sin mangeårige ven og efterfølger som leder af Udenrigsministeriets juridiske afdeling i 2004 som *"en person, der altid er positiv og i godt humør, og som ikke går af vejen for god mad og vin"*.

Men hele sandheden er det selvfølgelig ikke. "Som diplomat har han politisk tæft. Han har for mig været den store problemknuser, der altid finder en brugbar løsning. Og det skyldes hans store faglighed," understreger Peter Taksøe-Jensen.

Blandt andet lykkedes det at standse angrebene fra pirater ud for Somalias kyst. Og den slags succeser giver ham håb i verden, hvor kriserne står i kø.

"Som menneske og som diplomat er jeg formet af den positive tid efter den kolde krigs afslutning, hvor vi troede, at verden ville blive bedre. Det kan være svært at tro på 30 år senere. Men som diplomater har vi pligt til at tro på, at der er en vej," siger Thomas Winkler.

THOMAS WINKLER, født den 24. januar 1964 i København.

Venligst "sakset" fra Kristeligt Dagblad 23. januar 2024